

DUHOVNO ŽIVLJENJE

107

LA VIDA ESPIRITUAL
A VIDA ESPIRITUAL
THE SPIRITUAL LIFE

LETO III AÑO
JULIJ 1936

BUENOS AIRES

Strma je na goro pot...

Grdo mi je podkadil nekdo. Svetoval mi je, da naj jo kar za prerokom Jono mahnem čez lužo — za tistim veste, ki ga je "som" požrl. Da je prepričan, da "bom glas upijočega v puščavi"... pa je siromah pozabil, kako je žebelj nastavil. Tistega šmentanega Jona je riba nesla prav na sredo njegovega dela in je ninivljanom kaj krepko izprašal vest, in k Janezu Krstniku, ki je "vpil v puščavi" je nazadnje vse drlo... Ej, duša, zarečnega kruha se poje več, kot zapečenega!

Že marsikomu se je zgodilo, da je ravnal kot neka žival, ki se vrača k tistemu, kar je izbljuvala...

Pa je vendarle dejstvo in sicer žalostno dejstvo, da gre nekaterim v cvet njihovo brezbožno delo. Z bridkostjo sem to ugotovil že nekaterikrat, ker sem moral samega sebe med vdeleženice službe božje šteti, da je bilo nekaj več števila... Če mislijo tisti, ki so temu krivi, da je to cvetje, lepo ki so ga oni sadili, bodo že tudi uvideli, kakšen bo prišel sad. Motijo se pa, če mislijo, da bo to mene oplašilo. Svoje delo bom jaz nadaljeval kakorkoli, po naročilu Gospodovem: uči, svāri, prosi, opominjaj in tudi grajaj, z vso potrpežljivostjo. Pridejo namreč časi, ko ne bodo zmogli prenesti zdravega nauka, temveč si bodo zbirali druge učitelje, ki jim bodo po njihovih malopridnih željah žgečkali ušesa in se bodo proč obrnili od resnice in praznim bajkam verjeli. Ti pa nadaljuj delo božjega oznanovalca in spolni svojo dolžnost... Zato se ne bom naveličal in ne pobegnili.

Vse ki imate še kaj dobre volje in smisla za višje stvari prosim, doprinašajte k skupnemu delu. Vsaj enkrat na mesec se lahko potruди vsak k naši službi božji. Le pridi! Ne vabim da hodi za to, da bi mene videl, ker ne boš videl nič posebnega. Saj smo v ti deželi vsi gospodje na pogled enaki — kot vojaki v uniformi, ali nunc v redovni noši, da jih teško ločiš... Pridi zaradi Boga, da boš imel vsaj nekaj storjenega v božjo čast. Na Paternal Av. D. Campo 1653.

Pa naj opozorim, da na drugo nedeljo v mesecu (12. jul) ni maše na Av. D. Campo, ampak na Avellanedi. Četrto nedeljo (26. jul) pa ne bo večernic, ki bodo na Avellanedi.

Na Cirilovo nedeljo (5. jul) pa kar gotovo pridi!

Hladnik Janez.

Očitajo brezbožni ljudje, da vera ni ljudem nič dala, da narode le v sužnjest tlači. Le človek, ki zgodovine svete Cerkve ne pozna, ki jo pozna le po spisih, ki resnice potvarjajo ali prikrivajo, lahko kaj takega trdi. Sv. brata Ciril in Metod, znanilec nauka Jezusovega sta bila prva učitelja nam Slovanom.

Sta postavila temelj slovanski kulturi.

Sta se borila za pravico preziranih.

Sta zanje tudi trpela.

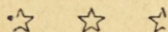
V boju s človeško slabostjo nekaterih veljavnih cerkvenih ljudi, sta se Jezusa le še tesneje oklepala in nazadnje tudi zmagala. Naj bi bila tudi nam danes zvezdi vođnici k Jezusu, ki je naše življenje in vstajenje.

BLAGOVESTNIKOM

Luč naša, bratje, nam prispela je od vzhoda.
Od tam nam sonec nosi zlati dan;
omiče žar spod jutrovskega svoda
razširil do zapadnih se je stran;
in ljudstva svit, vir zemeljskega preporoda,
ni bil od tam ljudem z nebes poslan?
Omike, vere luč nam od izhoda,
on dal nam tudi je Cirila in Metoda.
Pustila dom sta in svoj rod
ob bregu sinjih morskih vód,
šla sta v Slovanov širno domovino,
preganjat z vere lučjo zmot temino.

Prinesla v glasih sta slovenskih
v izvirnih znamenjih pismenskih
pradedom pismo od Boga —
oj, to jim šlo je do srea!
Pač sreč le domači glas
mehko se in sladko prilega,
on sreč pravi ve izraz
in spet mogočno k sreč sega —
domači glas le nosi spas.
Kako pradedje so veseli
v domačih glasih uk sprejeli.

Ko čuli božja so veličja,
možem celo solze svetle
gosto kapljale so z obličja.
O rajske radosti solza.
Kot hrasti vsled sekir udarjev
maliki na glasove te
grme so padali iz oltarjev,
ležali strti v prahu so:
iz sre bežali plahi so,
in sre in pa svetlišč oltar
zavzel veseljstva je vladar.

Oj, hvala vama iz srea,
solunska sveta brata dva,
ki delo to sta izvršila,
ki deče sta tako krstila,
ki jezik naš branila sta,
naš jezik posvetila sta.

Oj, hvala vama iz srea,
Solunska sveta brata dva!

Simon Gregorčič.

Sveta brata

(odlomek iz spisa Petra Golobič, Jesenice)

Slovanska blagosvestnika Ciril in Metod sta se porodila v mestu Solunu ob Egejskem morju. Njun oče Leon je bil višji cesarski uradnik, plemenitega rodu in po jeziku Grk. Izmed sedmero Leonovih otrok je bil Konstantin najmlajši. Oba, Konstantin, ki so ga imenovali Modroslovca zaradi njegove učenosti in modrosti, in Metod, sta bila zelo nadarjena. Kar se tiče njunega rojstva, ni veliko znanega; Konstantin je bil rojen bržkone leta 827. Oba brata sta znala razen grščine še več drugih jezikov: slovanščine sta se bila naučila že v svojem rojstnem mestu.

Tedanji grški cesar je poslal Metoda za upravitelja v neko slovansko pokrajino. Čez več let se je odpovedal tej službi in šel v samostan. Njegov brat Konstantin, ki je bival v Carigradu, je bil nekoliko časa učitelj mlademu cesarjeviču Mihaelu. Pozneje je zapustil glavno mesto ter šel k svojemu bratu v samostan.

V tisti dobi je vladal na Velikomoravskem knez Rastislav. Ta je poslal poslanca k cesarju Mihaelu v Carigrad ter ga prosil za krščanske učitelje. Leta 860. so prišli poslanci k cesarju Mihaelu III. rekoč: "Naš narod se je sicer otresel poganstva in sprejel krščanske nauke, a učitelja nimamo, ki bi nam oznanjeval krščanske resnice v našem jeziku. Prišlo je k nam mnogo krščanskih učiteljev iz Laškega, Grškega in Nemškega; ti so nas učili vsak po svoje. Mi Slovani pa smo preprost narod in želimo, da nas kdo razumljivo pouči o resnici. Zatorej nam pošlji, gospod, ta kega moža, da nas bo v našem jeziku učil cele in čiste resnice.

Tekaj pokliče cesar Konstantina Modrijana pred se in mu reče: "Sliši li, kaj pravijo? Nihče drug ne more tega storiti kakor ti. Vzemi s seboj brata Metoda in idita. Zakaj vidva sta Solunjana; vsi Solunjani pa govore dobro slovanski."

Na to odvrne Konstantin: "Slab sem in bolehen, no pa rad pojdem. Toda imajo li Slovani pismenke, da pišejo z njimi knjige?" Cesar mu odgovori: "Niti moj ded niti moj oče niti mnogi

drugi, ki so povpraševali o tem, niso ničesar našli. Kako naj jaz vem? Pa ako hočeš, Bog ti bo pomagal; saj pomaga vsakemu, ki prosi."

Konstantin nato odide in v molitvi prosi Boga pomoči. Duh božji ga je navdahnil: sestavil je pismenke za slovanski jezik ter začel prevajati evangelij sv. Janeza: "Iz prva je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu itd."

Konstantin, ki se je pozneje imenoval Ciril, in pa Metod, sta leta 863. prišla v deželo moravskega kneza. Slovanska apostola sta poučevala mladeniče v krščanski veri, jih učila na svete knjige in pripravljala za duhovski stan.

Sv. brata sta morala tudi trpeti.

Nemški škofje so bili nevoščljivi, ker so videli, koliko uspeha imata sv. brata, med tem ko oni niso mogli pridobiti Slovanov za Kristusovo vero, zato so si prizadevali, kako bi sv. brata očrnilili pri svetom očetu. Sv. oče ju je pozval v Rim, kjer sta se si najno izpričala. Sv. oče je bil zelo zadovoljen in ju je posvetil v škofa. Sv. Ciril je umrl v Rimu. Metod pa se je vrnil na Moravsko, kjer so ga sprejeli z veliko častjo. Solnograški škofje in nemški vladarji pa niso mirovali. Zvabili so Metoda v Solnograd ter ga tam zaprli v ječo, kjer je trpel tri leta. Šele na papeževo povelje so ga izpustili.

SOLUNSKA SVETA BRATA

sta utemeljitelja slovanskega pismenstva. Iz grškega črkopisa sta sestavila pismenke, s katerimi sta potem pisala prevod božje besede v staroslovenski jezik. Ona sta bila tako prva, ki sta jezik naših prednikov zapisala, toda njun črkopis ni istoveten s "cirilico". Črkopis svetih bratov se danes imenuje glagolica in je v rabi samo v slovanskih liturgičnih knjigah. Mašne knjige pravoslavnih in tudi grkokatolikov (kakor jih imamo Slovenci doma za sosede v Žumberku) so pisane s temi črkami.

Poleg te zasluge sta častitljiva tudi zato, ker sta izborila staroslovenskemu jeziku pravico, da se je smel uporabljati kot obredni jezik. Bilo je v dobi sličnega "nacionalizma" kot ga je danes svet polen. Svoje nasprotnike imenujeta "trojezične krivoverce", ker so trdili, da so božžji samo tisti jeziki, v katerih je bil napis na križu.

Sveta sta bila Ciril in Metod po svojih delih, sveta pa tudi po svojem življenju, ki sta živela samo za druge in se zanje žrtvovala.

Maj gre mimo tvojih tal

Janez gre na pot.

Že je gorela na obzorju zarja, zvezde so ugasnile, vstajalo škrljančka pel jutranjo molitev svojemu Stvarniwu. Govedo je za-
je sveže majniško jutro, ko je glas kukovice in ščinkovca in
mukalo, kokoši na gredi so se že na glas pomenkvale, da si žele
v svobodo, sem od sosedu pa je bilo slišati, kako je pela kosa v
mlade detelje... Vse to je vtonilo v brnenju motorja, Janez pa
je zginil v vozu... Naslonil se je k oknu in ko je videl še ma-
ter, ki si je potegnili s predpasnikom čez obraz, je tudi njemu
spolzela solza po licu. Brezsrčno je voz hitel dalje in dom je
vtonil med drevjem in za brdi...

Da, škrljančki, in sinice in ščinkovci in še vrabci in kuka-
vica, in kokoši na gredeh in lisko v hlevu... vse je preglušil
stroj, in sedaj bom slišal vsak dan samo to bresrčno pesem,
bom na trdi cesti, kjer ne bo več pela kosa, med tesnim zido-
vjem, kjer nihče ne poje jutranje molitve svojemu Stvarniku,
tako so se mu v bridkosti silile mračne misli. Tam doli na ovin-
ku se je še ozrl in še enkrat je srečal pogled ljubo domačo cer-
kvico, ki mu je pošiljala še zadnje pozdrave, kakor zadnji opo-
min in prošnjo za pot v daljno tujino.

* * *

Janez je dobro vedel, da človek toliko velja, kolikor zna.
Med tem, ko so drugi fantje zapravljali čas in denar za prazne
marnje, je on vedno skušal storiti kaj koristnega. Poleg sploš-
nega znanja si je vedno ujel tudi kake drobce tujih jezikov. Znał
je par stvari povedati po nemško in tudi italjansko mu ni bilo
povsem tuje. Za pomoč si je še vzel s seboj sloverček in tako
oborožen je prišel v Ljubljano, kjer je pri kompaniji dobil še
zadnja navodila in še nekaj družbe; fantov, ki jih je vodila ista
pot v tujino. Nekateri so šli za potrebo kot Janez, bilo je pa
tudi pustolovcev, ki so šli v svet z željo, da se rešijo nadležne-
ga domačega varuštva in z upanjem, da bodo brez teškega tru-
da živel prijetno življenje po željah svojega srca.

Ko so ljubljanski zvonovi oznanili poldne, je zadnjič ozna-

nil klicar: Rakek, Postojna Trst, odhod! Puhnil je železni konj in zdrsel je vlak v svojo pot, krenil proti Viču in naprej kjer je zginil za hip v zelenem bukovju in v zasekah in spet pogledal mimo leskovega grmovja, kako se bolj in bolj odmika častitljevi grad, kako tone v dalji bela Ljubljana. Še enkrat so zrastle v dalji slovenske planine: Grintavec, Storžič, Planjava, Ojstrica. Krasno so goreli veličastni vrhovi v poldanskem solncu, še vedno zaviti v zimsko belo odejo. Tam proti vshodu je še klicala v zadnji pozdrav Marija iz Limbarske gore. Mimo žalostne gore se je vlak nevtegoma gnal proti Borovnici; snežne planine pa so tonile za Polhograjske Grmado. Šinili so mimo Vrhnike, še za hip se je nudila očesu prelepa slika slovenske zemlje, vasi kakor za slikarja razsejane med gozdovi in bregovi, sredi njih bele cerkvice, in cerkve na vrhovih. Podoba, ki jo je nosil v srcu Ivan Cankar, ki mu je vedno znova netila ljubezen do slovenske zemlje, ljubezen do naroda, ki po tej zemljici živi in ki po slovensko govori.

“Po gorah cerkve so okrog, moleče k nebu v sinji lok,
In vsaka ima zvon glasan, ki poje, ko se bliža dan”.

Tako se je Janez domislil pesmice iz šolskih dni in ji sledil še dalje:

“minilo je že nekaj let, kar šel sem z doma v beli svet,
a vtisnil se mi je v spomin do črne jame globočin.”

Vtonila je za drevjem ljubljanska ravan, poslovile so se vasi in cerkvice, ko je vlak zavil skozi Raskovec proti Logatcu in vse naprej v trpečo kraško zemljo. Skozi smrekove gozdove proti Postojni. Kakor spomenik nekdanjih časov in poroštvo upanja v lepše dni je mrko stal sivi Nanos ori na obzorju. Sredi belega kamenja so zeleneli lazi, glasno govoreč, da je kruh ki iz teh trdih tal zraste zamesen s potom in osoljen z trdimi žulji.

Brez težav so čez mejo prišli. Le za denar potnikov so se obmejni nadzorniki pozanimali, prtljage jim niso premetavali. Postumia-Grote! Kakor da se mu je nekaj zarežala v meso, tako je dirnila Janeza ta beseda. Postojna, ki je vendar slovensko mesto in košček naše slovenske domovine... pa je postala kakor nem otrok... Saj je še vsa njena podoba tako domača, tako slovenska, samo te tuje uniforme, ti tuji obrazi pod njimi... Vstopili so novi potniki...

Pozorno je nategnil ušesa Janez, da bo slišal njihov besedo. S strahom se je bal, ne znajo po naše! Pa je vseno bila slo-

venska njihova beseda in kar odleglo mu je in se je uveril: ni so jih še strli, še so naši in še mu je upanje rastle, da pridejo še tudi drugi časi.

Spet se je sprožil vlak za nadaljno pot.

Mimo Slavine v Šen Peter, mimo Košane in Ležečega. Skozi deželo, bogato kamenja in radodarno trpljenja, pa vendar tako prijetno očesu. Tam v lazuh pridne plevice, gori na planjavi zasajeni borovci, tamkaj iz dolinice pa pošiljaje pozdrave skromne strehe tihih slovenskih domov, ki se skrivajo v zavetje mnogoterega sadnega drevja. Sredi vasi pa zvonik ob beli cerkvi... Tu in tam pa je zrastle nova stavba v zeleno streho... neprijazni tuji dvorci, ki kazijo tako lepo sliko te zemljice...

Zdaj zdaj se je železna cesta srečela in pozdravila z belo dunajsko cesto, po kateri je nekoč teklo blagostanje po vsej zemlji slovenski, sedaj pa komaj še služi za vojaške namene. Ni več voz, kis o so nekoč s trami težko naloženi trli kamenje, zakaj spraznili so se gozdovi, vtihnili je sekira. Lepa je bila nekoč podoba častiljevega Nanosa, ki je nudil trudnemu popotniku prijetno senco v vročini, zavetje v burji, ki se je uprl navalu močnega piša in tako kot skrbni oče čuval nad deželo na svojem vznožju. Sedaj ima burja pristo pot čez prazne goljave ubužčenega stražarja notranjskih in kraških planjav in Vipavske doline.

Mimo borovih nasadov, mimo zavetnih zidov, čez dolinice in rupe, skozi predore mimo Senožeč, Divače, in Sežane. Kakor nekoč v času tuške nevarnosti stoji še Repentabor mimo katerega drži železna pot skozi kraški raj v Gorico.

Z bridkostjo je gledal Janez, kako postaja podoba okolice v vse bolj tuja. Tuje hiše, tuji ljudje, tuji obrazi. Na vsaki postaji je gledalo iz vsakega okna dvoje ali več obrazov s črnimi očmi in lasmi. Obrazi, ki bi bili morda lepi, če bi jih videl kje drugje, a tukaj so ga te prikazni bolele v očeh in globoko v srce rezale.

Na opčinah so presekali kraško železno cesto. Med zasekami in po ovinkih je drvelo dalje proti Nabrežini. Bral je Janez v povesti nekoč, ki jo je našel v "Mladiki" kako so škripali tam žerjavi in kako so si kamnoseki s težkim in trdim delom kopali kruh globoko iz zemeljskega srca, kjer so vrtali kraški marmor. Pozorno je opazoval kje bi izsledil kamnolome. Pač je videl mno-

go opuščeni, a le enega ali dva, kjer je bilo opaziti še sledove življenja.

Ob bridkih mislih, ki mu jih je narekovala žaloigra, ki se odigrava na teh slovenskih tleh, ob žaloigri, ki jo moramo nemotni opazovati, se je kar zazabil. Iz turotnih misli ga je zdravil klic: m o r j e ! Res ne daleč. Tja v obzorje je uprl oči, kjer je čudovito gorela luč jasnega solnca, ki se je že nagnilo na zadnji kos svoje dnevne poti.

Mnogokrat je že o morju bral, mnogokrat o njem sanjal, želel si bolj kot ne vem kaj, da bi se to čudo tudi njegovemu pogledu odprlo. In sedaj je ta trenutek tu.

Kakor ptica v sinjini je samevala tam sredi valovja, sredi tega zametnega neskončnega polja bela jadrnica, še naprej tam je hitel večji parnik, puščajoč sled dima za seboj.

Vse bliže in bliže je hitel vlak in zdelo se je Janezu da se bo kar v morje pognal, pa je še okrenil in primaknilo se je sinje morje in zaživelo pred njegovimi očmi vse posejano z jadrnicami in čolni. Čudovit občutek, neznam doslej, ga je prevzel. Kamor je neslo oko vse sama sinjina, le prav tam na jugovshodu se je vlekel ozek pas istrske zemlje.

Tukaj je okno, skozi katero naj bi Slovenija gledala v daljnji svet, v tuje dežele, tukaj sem seže cesta, ki vodi v tuje zemlje... Oj domovina! Domovina...

Polno mu je bilo srce ob doživetju te čudovite lepote, a vendar mu je vstajala v globini bridka misel in rastla mu je v spomin beseda one pesmi, ji jo je Jenko zapel:

Tožna žalost me prešine, ko se spomnim domovine,
od vsakogar zaničvane, od nikogar spoštovane.

Kakor mati, siromašna brezbrambna vdova, je ta naša ljubljena domovina, ta zemlja slovenska in ta narod slovenski. Pa če je prav zaničevana in ponižan, ona me je govoriti učila, ona me je moliti učila, ona me je peti učila, ona mi je očeta in dobro mater dala... Ona mi je dala dom in mater, kakršnega nima cel svet... In če bi od domovine samo to imel, da me je za poštnega fanta vzgojila, da me je življenske modrosti naučila, tako je sledila misel za mislijo, zadosten dar mi je dala s tem. Kdo ve, če bi me bolj imenitna in slavna tuja domovina mogla in znala v tem tako obogateti? In je potipal, če je še v žepu Slomškova knjiga "Življenje srečen pot" Nobena druga domovina mi ne bi dala na pot v tuji svet tako dragocenega daru.

Tako pokojno se zdi norje, kako prijetno se poigrava z jadrnicami... a vendar je tudi to le videz, tako je sklepal Janez po beli črti, ki je tekla vse povsod ob robu sinjine, ki nič drugega ni kot nemirna pena. Od daleč se zdi, da je popolen mir, pa ga vendarle ni. Sledil je morju in pogled mu je obstal na Miramaru in tja naprej iskal in odkrival Tržaško mesto, ki se je primikalo bliže in bliže.

Od morja proti Svetemu Križu je pa svet rastle strmo gori v breg, kjer so bliskale skozi zelenje bele hišice pripete na strmo pobočje. Breskve, marelice, murve, fige... dežela južnega solnca, dežela močnega vina, dežela vroče krvi... kjer ljudje iz vode s trnkom in mrežo zajemajo svoj kruh in se z morjem bore za svoje življenje... in vendar prav tako slovenska zemlja, in še bolj slovenska, ker je slovenska s trpljenjem in bolečino, ker prav zato, ker je slovenska celo krvaveti mora, v tužino bežati... in kakor da hudodelstvo vrše, se skrivati morajo dragi naši rojaki, kadar svoje otroke slovensko besedo uče... Da slovenska je ta zemlja, prav tako kot ona na vznožju Triglava in pod Grintavcem, Okrog Šmarne Gore in pod Krimom, pod

Kumom in pod Gorjanci, v Halozah in Slovenskih Goricah, ob Dravi in ob Muri...

S koliko ljubeznijo je ljubil Janez svojo slovensko domovino. In bolj ko je morala trpeti, bolj mu je tudi ljubezen do nje rastla. Danes mu je razodela pa še svoje, doslej nevidene lepote in jo je zato vzljubil še bolj in bolj.

Ob misli, da ta domovina naša le ni tako majhna, ob spoznanju da je obdarjena s toliko lepotami, da je tudi zakladov vsakovrstnih pripravila svojim otrokom v izobilju... polje, vinograd, gora, morje, ruda, kupčija tebe žive... Ob teh ugotovitvah se mu je širilo srce in rastlo mu je upanje v jasno bodočnost. Če nam je Bog to lepo to sveto zemljo dal, če nam jo je s toliko razsipnostjo oblagodaril, če nam je toplo ljubezen do nje tako globoko zasadil, potem pač lahko vemo, da naša ljubezen do nje pešati ne sme in upanje ne ugasniti.

Saj tudi solnce vtone za oblake in tudi zaide za gore, pa še izza oblakov in skozi nje prebija v svojo lučjo in po svoji nočni poti še lepše v mlado jutro spet vstane.

In vstala mu je v misli pesem o Triglavu:

Na gorenjsko oziram se skalnato stran
Triglava bleste se vrhovi
Prot' jasnemu nebu kipi velikan,
kaj delajo gleda sinovi.
On slišal je zgodbo Slovenje otrok,
poslušal njih petje in vrisk in jih jok.
vse je vihar razdjal, narod pa zmiraj stal,
gledal na Triglava neba obok!

J a n e z.

Iz argentinske zgodovine

II.

S tem, da se je sestavila provizorična vlada in da "Provincias Unidas del Rio de la Plata", že niso več pripoznavale španske nadoblasti, še ni bil zasiguran miren razvoj mlade republike. Treba je bilo spraviti s tal domovine najsilnejšega in najnevarnejšega sovražnika, kar je pač bila tedanja španska armada, ki je imela svoje najmočnejše središče v Perú. Ostanek španske armade na jugu je bil nediscipliniran in je vganjal razbojništvo ob reki Parana in narodna vlada ni mogla uspešno nastopiti proti tem bandam.

Leta 1812. se je vrnil iz Španije častnik španske vojske, José de San Martín, ki se je tamkaj praktično naučil boriti, proučil je taktiko Špancev v bojih z Mori v Afriki, kjer se je mnogokrat odlikoval po svoji dobri taktiki in junaštvu. Prišel je z mnogimi drugimi mladimi inteligenti, ki so se vračali v svobodno domovino iz Španije, in Francije, vsi sinovi premožnejših argentinskih rodbin, ki so pošiljale tja svoje sinove, da se izpopolnijo v vojaških, pravnških in drugih vedah.

José de San Martín se je takoj po prihodu ponudil narodni vladi, ki je radevolje sprejela njegovo ponudbo. Dobil je takoj nalogo, da enkrat za vselej otrebi provincije Santa Fé in Corrientes španskih vojaških band, ki so onemogočale vsako mirno gospodarsko življenje. V bitki pri San Lorenzo blizu mesta Rosario, je s svojim polkom "Granaderos a Caballo", edinico, ki jo je on osnoval, popolnoma premagal špansko vojsko. Še danes nas spominja na to bitko vojaški marš "Marcha San Lorenzo", ki jo mnogokrat izvaja vojaška godba. Polk "Granaderos a Caballo" še danes obstoja in sicer kot častna straža predsednika Republike in je rekrutiran iz najbolj "fest fantov". Vsako nedeljo in vsak naroden praznik drži ta polk častno stražo v grobnici svojega ustanovitelja, v prav taki obleki, kot so jo rabili pred 120. leti.

Ali vendar, zmaga pri San Lorenzo ni bila tako lahka stvar in general San Martín bi bil skoro izgubil tu svoje življenje, ako bi ga ne bil rešil narednik ("sargento") Cabral, ki je s svojim telesom prestregel meč, ki je bil namenjen glavi njegovega generala. Buenos Aires in tudi nekatera mesta so počastila spomin tega hrabrega vojaka, s tem da se sedaj nekatere ulice imenuje

po njem. San Martín je sprevidel po tej bitki, da na ta način ne bo mogel za stalno obvarovati domovine španskih vojaških nadlog. Videl je, da bi bilo neobhodno potrebno, da organizira močno vojsko in da napade Špance v Chile in Perú, kjer so imeli najsilnejše posadke.

Med tem se je bil oženil z gđco Remedios de Escalada, iz znamenite argentinske družine, in po njej se imenuje še danes eden izmed krajev v bližini Buenos Airesa. General San Martín se je tedaj premesti v Mendoza, da tamkaj organizira svojo znamenito andsko vojsko ("El Ejército de los Andes"). A treba mu je bilo mnogo topov, municije, oblek za njegove vojake. Ker mu narodna vlada ni mogla dati, česar je potreboval, zato so mendoškijske dame, po inicijativi generalove žene Doñe Remedios de Escalada, zbrale obilo denarja s tem, da so prodale ves svoj lišp, zlat in srebrn, in so tako pripomogle, da se je general San Martín mogel podati preko ogromnih Andov v dveh kolonah v Chile. Njegov vojaški pomočnik je bil O'Brien, Irec, ki je spremljal svojega generala na vseh njegovih potih in čigar smrtne ostanke so preč nekaj meseci pripeljali iz njegove stare domovine, da počiva v zemlji, za čigar svobodo se je boril.

V Chile je organiziral s pomočjo O'Higgins-a argentinsko - chilensko armado, ki je sijajno porazila špansko vojsko, na kar se je general San Martín podal s celo vojsko v Perú, kjer je s pomočjo generala Simona Bolívar-ja premagal zadnji odpor Špancev in je tako osvobodili tudi ta del nekdanje španske kolonije. Peruanci, vsi veseli radi lepih uspehov argentinskega generala, so mu ponudili predsedstvo države, ali on jo je odklonil, češ, da general, kateremu je vojaška sreča zelo mila, postane lahko zelo nevaren za svobodo neodvisnega naroda. Simon Bolívar se je potem posvetil bolj konsolidaciji Bolivije, ki nosi njegovo ime v hvaležnost temu odličnemu generalu.

Tako se je osamosvojila Argentina, Chile in Perú, ali to je bil še le korak slabotnega otroka, ki je ravnokar sprehodil. Pričnejo sedaj notranje politične borbe, nizkotne, zahrbtne in nekatere tudi zasnovane v visokih idealih domovine. General San Martín se je poslovil od svoje domovine, kjer je žel toliko slave in kateri je napravil toliko uslug. Umaknil se je v Francijo, ker ni hotel poseči v borbe in intrige politikov in tako je v Boulogne - sur - Mer preživel zadnja leta svojega življenja. Mlajši rod mu je povrnil slavo, ki jo zasluži; njegov grob se nahaja v glavni

cerkvi v Buenos Airesu, po njem se imenuje nešteto cest, predmestij, šol itd., on je prava slika poštenega in dobrega "criolla", ki zna mnogo žrtvovati za visoki ideal svoje domovine.

FRANC BARTOL.

IZ AVELLANEDE

Vsem čitateljem "Duhovnega življenja", kak smo vas omojinjali i presili, da pridete k nam na našo prvo službo božo.

Tako se vam mi tudi lepo zahvalimo. Naj bo Bogu v čast nam pa v ponos tukaj v tuhini.

Zahvalimo se g duhovniki, da so se za nas trudili, da smo to tukaj doživeli, pevskemu zbori s Paternala in g. Cirili ki so tako daleč prišli in tako lepo peli. Nam bodete ostali v velikom spomini.

Nadalje šče kaj popišemo od nas Prekmurcov, da vte znali kaj od nas, kakši smo v tuhini. Po domačem, če pozoveš k sebi gosta, tudi poskrbiš in pripraviš zanjga. Če drugo ne "malo boš pa piv pri meni". In naši Slovenci to lepo navado tu tudi držijo, če tudi da smo že z večine vsi duga leta tu v žalostnoj tuhini. Tak smo te zdaj 14. jun. to lepo navado naprej vzejli. po sv. maši smo se dali slikati i ura je že 12 bijla. Za obed se nej bilo treba strašiti. Prišli so boter pa šče botra, brat i sestra s malof decof. "Boter, vi pojte k nam na obed, že ste dugo ne bili pri nas". Drugi pa botro al sestro, kakže žlahta navada ima.

Naprej bomo meli tu litanije. Je lepa prilika za matrimonije šteri po mestaj služijo, da navadno v nedelo popoldan permiso mažo za va iti. Dekleta naše slovenske, štere ste vnogokrat prišle v Avelaredo, zdaj pa isto vsako nedelo, kda bomo mejli tu litanije popevane po domačem. Pridite na 4 uru popoldne in ste lepo z nami v cerkvi — ne dugo. Ne bojte se, šče po tistem bo vremena zadost.

Naročite si Duhovno življenje. Je splo fal. Sedete v tramvajin ga do Avellanede prečitata. Tam je napisano, kde je maša in litanije in tam prijte. Če štera si šcej naroučiti kak najbliže tu na Avellantedi, smo vam tu, mislim vsem poznani, Utroša, Balažič in Žlebič. Sprejmemo naročnino in šče kdo kaj da na podporo Duh. Življ. ali na drugi dober cilj. Sako ime tu v D. Ž. popišemo in svoto, da smo prepričani vsi, da kaj je na papiri več nej v našem žepi. Prisotno številko vam imamo že vno go ime.

nov popisanih. Daj dober Bog, da vte jo vsi veselo štel in se tudi vij date na paper vpisat in se boste veselili naslednje številke, kdor bo za dobro reč v žep segnou.

V Novem listu in Slov. Tedaiki smo se tudi zahvalili vsem, ki so se potrudili k nam, da smo napolnili cerkev. U pridigi, štera je bila tako lejpa slovenska, smo se većinoma vsi posuzili čelo. Vnogi moški! Take pa nam slovenske žene nedo mogle gučati, da mamo moški trdo srce.

(Foto Sava)

Šteri to nej vido, vendar neda vervou k tolko nas bilo. Zatok pa kdo šče na vej za nas, in leko za to nej znau, naj drugo pot on tudi pride in se prepriča, da je res nekaj lejpo od naših Slovencef u tuhini.

Tak zdaj pa zbogom, vrli števc i našega Duhovnega Življenja do druge številke. S srčnim pozdravom.

Slovenci iz Avellanede.

FOTO SAVA

SAN MARTIN 608 (križišče Tucuman)

Poslji materi vsaj svojo verno podobo, ker ne moreš do nje.

Fotografije vsake velikosti. Povečane. Razvijanje. Slike za potni list dobiš v 10 minutah. Govori se slovensko.

Slovenski obrazi

Dimniki, mesarji, razbojniki, lopovi... sami strahovi za domišljijo! Da pri belem dnevu človeku izravbajo... Skoraj bi me bilo strah po vseh bajkah in zgodbah, ki jih Avellanedi — mor-da celo po krivem — prisojajo.

Pa sem se le predrznil čez most. Prava reč, sem si mislil: vzeti mi nimajo kaj, kar mi bodo dali bom pa že nesel! In jo maham s spremljevalcem — saj ga poznate: Viktor Kovač je to bil, ga je že toliko v koži, da bi se ne vstrašil vsake griže.

Pa ti je neprilika, kjer se je ne nadejaš. Iščem in iščem po svojih zapiskih. "Liberat Tavčar, Chacabuco" in nič več. Sedaj ga pa poišči! Ali naj grem vprašat policaja? Da se bo zanimal za vse prednike gori do Kristofa Kolumba, nazadnje pa le nič ne povedal... Kaj bo povedal, če ne ve. In sem se spomnil, da tu di i oni, ki je meni naslov dal, ni vedel številke, češ saj ga vsi poznajo... Pa Avellaneda ni kot Kurja vas, kjer mati županja vedo za vsako kastrolo, kaj se v njej kuha...

Na slepo srečo jo pobirava naprej. Tako jo je pogodil sprem-ljevalec: Kar tja poglejva, kjer Bog roko ven moli. Imamo Boga vsi Slovenci radi, in tudi tja zahajamo, kamor nas vabi. In sva jo namerila iskat slovensko gostilno.

Dve, tri kvadre sva napravila. Kar vzdignilo me je, da bi skoraj zavriskal. "Slovenski bar". Tu, v tujem mestu, daleč, da-leč... pa najdem slovenski napis, ki ga nisem videl od kar sem dal domovini slovo. Zares z veseljem sem stopil v hišo, yeselo smo se pozdravili, potem je ko se je poleglo presenečen nad obis-
kom, ki so se ga nadejali prav tako malo, kakor g. Kleklja. Po lepi navadi slovenski so me sprejeli in mi na željo postregli, kar bi si poželet. Kako je doma, tam v Lendavi, v Beltincih, Soboti, Črensovcih... Prekratek bi bil popoldne za vse, kar bi zvedeli radi, in kar bi jaz še raje povedal... In sem sprožil tudi misel, če bi bilo kaj misliti na slovensko mašo. Z veseljem so misel po-zdravili. Zvedela sva tudi naslov g Tavčarja in ga tudi našla pri likalni deski, z mero za vratom — po krojaško pač. In še dva fanta! Kar hitr smo modrovali kaj bi se napraviti dalo. "Mate", da, tako je menil g Liberat, da nam jo gospod ne pobriše nazaj, zakaj mi smo trde butice, trmasti koštruni. Pa z "matetom" pri-vežimo gospoda, da ne pobegne spet nazaj čez lužo... Saj pra-vijo, da kdor "mate" pokusi, ga neč več ne vleče nazaj v domo-

vino.

Sklenili smo, da je nekaj začeti treba. Misel je bila že vsejana.

Čez teden sem spet prišel. To pot mi je bil vodnik gospod Žlebič — ne gospod, to ni prav, prijatelj se reče, tako me je popravil. Pa je bila smola. Oj ti grda zgaga! Nova suknja, 60 pesov me je stala, pa me je Žlebič pocukal in rekel, ali so vas ravbarji, gospod! Oj ti pesjan tak! Suknja je lačna. In res je grdo zijala. No pa je prijatelj hitro vedel pomoč. Tam pojdiva, je dosti naših Slovencev, pa tudi kako šivanko imajo in nit. In sva res našla vsega: šiviljo in šivanko in nit, pa še vina in kruha in drugih dobrot in kar je največ: dobre ljudi. Tam v ulici Alma Fuerte so mi spet v red spravili mojo suknjo, ki sem si jo pretrgal ne vem kje. Prav tako so mi pa dali spet nove volje za nadajno delo, ki bi mi je že kar primakovati začelo, če bi ne srečal takih ljudi.

In smo se zbrali za celo komisijo, da gremo gledat tja, kjer bi naj bila maša. Kar zadovoljni smo bili. V malo prometni ulici Manuel Estevez je zgradil Don Orione hiralnico in poleg kapele. Ni še blagoslovljena in se je maša doslej darovala kar v veži. Celó vesele so bile sestre, ki hiralnico vodijo, ko so slišale naš predlog in prav tako Don Orione sam, ki je pa le hotel mene videti poprej — če nisem kak bandit ali nepridiprav — kajti, i nič se ne ve... Na svetu se gode dandanes čudne stvari. Pa bo spet ta "naša cerkev" brez zvona in brez zvonika, tako je menil Žlebič in takole namenil: Kar v loterijo bom stavil, če je volja božja, da bomo imeli zvon, bom pa loterijo zadel — 50 tisoč peskov! Kar dva zvona bomo kupili, kajne gospod, enega za tukaj, drugega za Paternal... Pa menda že ni bila božja volja tako, ker nisva nič zadela... Nihče pa ne more reči, da ni to znamenje najboljšje volje.

Zvona ni! Da bi vsaj pevci bili! Ko vendar tako radi pojemó Slovenci kar vsi!

Pa sem nameril spet neki dan korak tja v ulico Palaa. Prav na pragu me je zalila taka neumna ploha, da sem kar butnil in naj padem skozi katerakoli vrata. In znašel sem se sredi začudenih obrazov. Kmalu sem enega spoznal. Pristnega Janeza slovenskega, tam nekje iz Pivke doma. Pa sem kar vse po domače pozdravil in od vseh tudi domači odgovor dobil. Kar na mate so me povabili, pa smo sedli v krog in je "bombica" romala svojo

pot. Marsikatero smo uganili med tem. Kako je bilo doma tam na Pivki, v Trnovem in v Bistrici, v Knežaku in v Košani, kako je bilo potem v tej zemlji na kampu in v mestu in kako je danes. Ta dolge molitvice smo že kar pozabili, križ pa še vsak dan poskušam, da bom vsaj tega imel hudiču za strah, kadar bo Bog svojo dekl_o poslal, če ne bo doseči žegnane vode in gospoda za zadnjo popotnico.

Pojemo radi, pa bomo zapeli tudi v božjo čast, tako so menili fantje, in upam, da bo tudi ta beseda prinesla svoj sad.

Vsako pričakovanje pa je preseгла slovesnost, ki smo jo imeli ono nedeljo (14. jun) na Avellanedi kot začetek slovenske službe božje.

Iz Piñeyra in Boke in Dock Suda in iz Quilmesa celo in iz različnih strani glavnega mesta so hiteli in iskali, kje daj je ulica Manuel Estevez. Nekateri so jo šli izkat kar na Puente Alsina in skoro skoro, bi bili brez petja! Pevci so namreč mesto na Puente Barracas izbrali Puente Alsina. Če bi bil kdo hudomušen bi vprašal, če so bili "fajhtni"? Pa je bilo še prezgodaj zato. Vroč jim je bilo pa res, ker bi bilo narobe zelo, če bi zgrešili. Pa so še pravi čas prišli.

In ko so prišli skupaj ljudje — saj je bilo kot na binkoštni dan v Jeruzalemu. Kam bodo šli. In kar v dvorano, ki bo zanjaprej kapela so nas spustili. Oprtali so možje oltar in ga prenesli na novi prostor in tako smo nenapovedano kar z našo slovesnostjo in z obilno vdeležbo in sveto mašo posvetili prostor novemu namenu, za katerega naj bi služil od slej.

Marsikomu je solza prišla ob prelepem zadoščenju, da je bilo spet, tukaj, tako daleč od doma, slišati lepo slovensko pesem in domačo božjo besedo. Gotovo je bilo navzočih 300 oseb pri tej prvi slovenski službi božji na Avellanedi.

Po maši smo pa stopili še na prostorno dvorišče, da pritisnemo še malo sličico za spomin, da bo tudi ona misli v podporo, da nikdar ne bomo pozabili tega lepega dne.

Pa naši Prekmurci niso od muh. Delavec je vreden plačila so rekli in so povabili mene in pevce, tako da je bila ta slovesnost res pravo žegnaje, tudi v tem drugem delu. Naj jim povrne Bog to plemenito dobro voljo. Na podlagi tega kar je bilo, pač smemo upati, da je bila ona nedelja začetek koristnemu in uspešnemu delu. Naj bi tudi bila pobuda Slovincem, na drugih stranh, da bi se še drugod kaj takega začelo. **Hladnik Janez.**

Bilo je nekoč^v

V dolgih zimskih večerih nekoč smo sedli okrog mize, se stisnili k peči, in na peč sem zlezla — o ti sladka peč, kako lepi so mi nate spomini. — Tukaj je zima brez peči... In tisti večer, ko sem preje prinesla mohorske knjige... nepozabni so oni lepi spomini. Kako težko smo jih čakali, vedno smo tiščali v kateheta, kdaj bodo mohorske knjige prišle?

Sedaj pa prav tako željno čakam, kdaj bo prišla tista rjava kuverta z "Duhovnim življenjem". In sedaj v dolgih večerih mi iz lepega branja spet zažive oni daljni spomini iz mohorskih koledarjev in slovenskih večernic in iz domače peči in vasi, mladostni spomini, na dni ki so bili, pa jih več ni...

Tukaj v tuji zemlji se borimo, pa je kakor hladilo rani pekoči prijetno branje tega kako domačega daru. Kakor glas očeta in matere in bratov in sestra najdem v drobni knjižici, ki je pač večjega denarja vredna in zato prav rade volje nekaj priložim, a prosim še druge, naj s svoje strani podpro to dobro stvar, ki je nam ki živimo zunaj v provinci gotovo še oblj zaželjena kot vam v mestu.

Pa naj na prošnje g. urednika še nekaj svoje zgodbe povem.

Dvanajst let je tega, ko sem stopila na to zemlje. Sama, sama kakor drevo na samini. Še samotnejša, ker sem bila brez korenin. Le oni iz ladje so mi bili znanci. Nekatero grenko solzo sem potočila v "emigrantu", ki mi je bil bridek, kot sama domrtna ječa. Pa je prišla dobra gospa. S srcem sve se bolj razumeli kot z jezikom, pa sva se pogodili za 60 pesov na mesec. Križemkražem po ulicah sva se vozili in tam nekje blizu Congressa je bila moja služba. Počasi mi je kastižo lezel v jezik, dobri ljudje in obilna zaposlenost so mi krajšali čas. V nedeljo pa je bil dan, ko je domovina potrkala na vrata srca in bridke sem trpela ob misli, kako lepo vabijo zvonovi doma, kako lepo orglje pojo in pesem odmeva... Ko bi vsaj znanega človeka, ki bi mi slovensko besedo rekel, ko bi ga srečala...

Ni bil Slovenec. Hrvat je bil, ki sem srečala prvega, pa še njegova beseda, ki je le podobna naši, mi je tako sladko zvenela, ko toliko tednov nisem čula domačega glasu.

Povedal mi je, kje bi kakega znanca dobila. Ni bila to lahka stvar, a nazadnje sem jih le našla v Villa Artuzar. In kako prijetno presenečenje: saj smo se znašli znanci od doma... iz so sednje vasi. Pa so zaživeli med nami spomini na oni dan, ko sme se na semnju srečali... na čudovite stvari, konjičke in petelinčke, na punčke in možičke s svinčeno glavo, na piškote in piščalke... Pa se mi še danes zdi, da vsa Avenida de Mayo in Callao nima tako lepih stvari, kot se jih nismo mogli do sita nagledati na tistih prečudno lepih sejmihi doma...

Še nekaterikrat sem hitela potem tja na obisk in tam se mi je zdelo, da sem nekoliko doma, in še drugi so se začeli primiti tja. Ena slovenska družina za drugo in iz tega je nastal "slovenski Paternal". Tudi jaz sem bila med njegovimi začetniki.

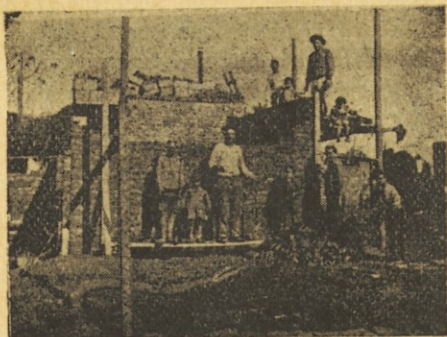
Pa pravijo, da Paternal zgublja slovensko lice, in še od tistih, ki so tam, da mnogi nič več po slovensko ne mislijo oin po slovensko ne čutiijo, da svoje matere nevredni postajajo in vero očetovo zametujejo. Jaz si pa tako želim, da bi spet mogla prihiteti v božjo hišo, kjer se slovenska beseda glasi in naša pesem odmeva, da bi vsaj spet enkrat molila iz globočine svojega srca, molila z drugimi očenaš in spet slišala: "Tisti čas je rekel Jezus..."

Sedaj je tega že 10 let, odkar v novem domu živim. Tu v Ituzaingo. Sredi vrtička lične hišice stoje, njihovi stanovalci pa

lepo domače kramljamo — kakor некоč tam daleč doma, med trdim kamenjem kraškim, pod grčavimj hrasti. 10 slovenskih domov je zrastlo tukaj skoraj eden ob drugem, in glasna je tukaj naša beseda, tako da marsikdo postane, ko ga mimo prinese korak in občuduje ljubko podobo naših domov in sodi: "son austriacos". In naši vrtnički okrog teh domov — tudi kos onega daljnega doma. In naši otroci po slovensko lepo govoriti znanjo, po slovenske moliti in tudi zapeti... Le škoda, da smo predaleč, da bi mogli kaj priložiti k lepšemu napredku slovenske službe božje v mestu. Naši otroci bi prav radi zapeli. In mi starejši bi se tudi ne branili.

Ta naš kraj je večji kot kako kraška vasica. Kar kakih 15 tisoč duš ima. Pa smo bili tako daleč od Boga, da so šele sedaj cerkev zidati začeli. Le velika bolnica je tu, ki ima kapelo, kamor zahajamo v cerkev kar nas je še vero ohranilo.

Kakor so mene mati некоč v cerkev peljali, mi lepo od Jezusa in Marije govorili, tako tudi jaz sedaj vodim svoje malčke tja kamor nas kliče zvonov glas.

Marsikateremu tujcu zastane korak ob naših ličnih domovih in s spoštovanjem govore o nas. Nismo bogati, a vsi nas spoštujejo kot poštene ljudi, vestne v službi in pridne v delu. Možje so zaposleni večinoma v stavbeni stroki, nekatere žene in dekleta pa v bolnici.

K koncu pa naj še vse dobre Slovence in Vas, častiti gospod lepo pozdravim s povabilom, da ob priliki pridete pogled, kako se imamo tukaj.

Slovenska mati.

Razbil sem zadnjo časo

Moj gospodar je bil čudak. Ne še star. Nekaj čez trideset... Nekja posebnega skritega si zasledil v njegovih očeh. To mu je pilo življensko moč. Lasje so mu pa kar sivi prihajali. Bil je samec, brez sorodnikov in prijateljev. Jaz sem mu bil vse: sobarica, kuharica, strežnik, vrtnar... "Mädchen für alles". Brez besedi sva se razumela. Če je bilo kaj več treba, mi je le namignil. Tudi pozdravov ni maral. Nikdar si nisva voščila dobro jutro in ne lahko noč. Cel mesec nisva menjala besede.

Včasih je stopil v kuhinjo, poduhal eno posodo za drugo in spet odšel. Nisem imel pojma kaj išče. Posebno skrbno je vtaknil nos v steklenico. Stalen njegov spremljevalec je bil črn maček, grd kot sama hudoba. Kar strah bi me bilo skoraj pred njim. Bil je vreden čudak svojega gospodarja čudaka. Njegova starost je bila prav tako nerazrešljiva uganka, kot misli njegovega gospodarja.

Spet je stopil neki dan v kuhinjo. S trepetajočimi prsti je poduhal konjakovo steklenico — dar mojega prijatelja za moj god. — Jeza mu je šinila čez obraz, prodirno je zapičil vame svoje oči, da me je kar nekak strah elektriziral. Rezko je presekala molk: tako torej, pije se v moji hiši!

Vročé mi je začelo prihajati, čeprav se nisem čutil nič krivega. On me je pa še prebadal s svojim pogledom. Toda trde poteze so se pomalo mehčale in čez čas je nadaljeval: Vem, mlad si in neizkušen. — Počasi se je okrenil in me povabil za seboj.

Vstavila sva se v vrtni uti, kjer sva sedela in mi je ponudil fino cigareto. Nikdar se še to ni zgodilo. Še je držal steklenico in ko je zapalil cigareto je nadaljeval:

Ti piješ?... Tudi jaz sem nekoč... dokler nisem pogoltnil svojega premoženja, svoje zdravje, življenje lastne matere, svojo srečo... vse, vse... Premožnih starišev sin sem bil in so vsi stavili name, da bom njihov vreden sin... In bi tudi bil, če bi ne bilo te spodtike... da! prokleta pijača!.. Naslonil je glavo v dlani. Mirno je nadaljeval: Bil sem študent. Pa mladost je norost. Zašel sem med družbo, kakršne je najti lahko. Dan za

dnem bolj zaželjena mi je bila pijača in nazadnje nisem mogel več biti brez nje.

Nikdar ne bom pozabil pogleda materinega — očeta tedaj že nisem več imel — ko sem prišel prvič pijan domov. Saj mi ni nič rekla, a njeno oko mi je razodelo, kaj trpi v svojem srcu. Ničesar mi ni očitala, bil pa je zato tembolj boleč pogled nanjo, ki se je v eni noči postarala za nekaj let...

Sklenil sem tedaj, odreči se pijači. Pa sklep je držal le, dokler ni bilo prilike. Tedaj me je spet premotilo. Ko sem ji prišel pijan pred oči drugič, tedaj je zajokala. Solze njene so me globoko ranile in sem spet sklenil, popolnoma odreči se...

Pa alkohol je kot pijavka, ki pije kri. Majhna živalca, a čudno veliko krvi izsrka človeku. Če jih je dvajset, mu izpijejo vso... Pijača pa izpije človeku njegovo moštost, značajnost, trdno voljo. Ne verjamo tega neizkušen mladenič. Ne verjame, ker se mu kapljica sladka in prijetna zdi, in prav v tem ima pijača svojo zahrbtno moč. Tudi jaz sem bil tak. Moško se mi je zdelo, ker sem opit drzno govoriti upal, ker sem čudovito modro govoril — vsaj meni se je zdelo tako — in... pijan se nisem nikogar bal...

Zato je bil moj sklep na težko preskušnjo postavljen. Več mesecev sem bil trden. Nekaterikrat sem šel s stisnjenimi zobmi mimo prijateljev, ki so me vabili. Ko je bil sošolcu in najbolšemu prijatelju god, me je skušnjava zmogla. Dva dni smo rajali in pili, in potem sem imel v zaporu priliko premišlevati, kaj se je vse zgodilo tiste dni. Potem je prišlo še hujše. Izključen sem bil iz šole. Mater je vse to tako potrlo, da je omagala in sem jo pod razvalino svojega življenja pokopal. Pokopal njo, med tem ko so me rezali do dna strupeni pogledi vseh znanih, nekoč celo prijateljev. Kot garjevega psa se me je izognilo vse zakaj — obdolžen sem bil uboja... Ne vem če sem ga bil res kriv ali ne, moral sem v zapor.

Tudi to je minilo. Minil je pa tudi moj dom, ki je prišel v tuje roke. Na pragu domače hiše, kamor sem po prestanem zaporu stopil, da jo vsaj vidim še, sem srečal tegale mačka, edino bitje, ki mi je ostalo še iz dni nekdanje sreče in miru. Kakor pekoča vest...

Spet sem se srečal s svojimi nekdanjimi znanci. Povabili so me, naj izpleknem storjeno krivico s pijači. Polno nalito sem z vso silo treščil v kot zapeljivo čašo... Od tedaj nisem poskusil strupene pijače...

Anton Podlogar.

Med brati v tujini

JOŽE PREMROV

(Nadaljevanje)

Zelo ljubeznivo me je sprejel nemški župnik Becher in ostal sem za dva dni njegov gost.

V soboto popoldne 4. aprila sem prvič videl Slovence, ki so od vseh strani v precejšnjem številu prihiteli v božji hram. Pozdravil sem jih v imenu domovine in jim izročil pozdrave vseh onih, ki so me prosili, naj jih v njihovem imenu pozdravim. Zazolzile so se jim oči od veselja in gonotja in ob misli, da se jih domovina še vedno spominja. Že po 20, 30 in celo 40 let bivajo tu gori in vsi so ostali dobri in verni Slovenci. Imajo lepo društvo sv. Barbare, ki šteje zdaj 49 rednih članov. Njihov požrtvovalni in agilni predsednik Jože Ramšak jih zelo lepo vodi; z besedo in zgledom jih bodri in opominja, da so Slovenci in tudi katoličani. Sloga in ljubezen vlada med njimi. Življenje jim še precej mirno poteka. Osem družin pa je zdaj v velikem pomanjkanju. Društvo sv. Barbare jim pomaga po svojih močeh, na pomoč pa bi jim morala priskočiti tudi domovina.

Veseli so bili domače besede in tudi pesmi. G. gupnik Becher, ki živi med njimi že 36 let, jih zelo hvali in je zadovoljen z njimi; nekateri so celo njegovi cerkveni pevci. Žal, da njihova mladina več ne zna govoriti jezika staršev. Pa kako naj ga tudi zna, ker obiskuje le nemške šole. Veliko smo tu zamudili! Če bi bili dobili pravočasno domačega duhovnika in učitelja, pa bi bilo danes vse drugače! Počasi bodo utonili vsi v nemškem morju! Človek, ki bo čez deset ali dvajset let tod hodil, bo zaman iskal Slovence; zasledil bo le popačena slovenska imena, pristna slovenska kri pa bo utonila in se prelila v nemško. In vsega tega bo kriva domovina, ker ni pravočasno poskrbela in se brigala za svojo kri v tujini. In to se ne bo zgodilo samo v Nemčiji, ampak tudi po drugih državah, kjer naši ljudje živijo.

Iz ene periferije Essena sem romal na drugo in sicer v Essen-Borbeck. Tu živijo Slovenci že 30 let. Imajo društvo sv. Barbare, ki šteje zdaj 10 članov. Drugače prebiva v tem kraju okoli 200 Slovencev. Službo božjo in pridigo smo imeli v lepi kapeli Salezijank. Vabilu so se odzvali skoro vsi in se prav lepo pripra-

vili za veliko noč. Izredno me je razveselilo dejstvo, da žive člani in članice društva sv. Barbare v lepi slogi in si radi pomagajo med seboj.

V Evingu sem bil pred petimi leti, zato me je izredno zanimalo, če se je življenje kaj spremenilo. Reči moram, da gre v istem tiru naprej, le nekaj jih je že pobrala smrt. Kar jih je pa ostalo, so pravi korenjaki. Izredno lepo pojo: doma, v dvorani in tudi v cerkvi. Tu se pozna, da je dolgo let skrbel zanje nemški duhovnik Fischer, ki je letos za veliko noč obhajal 25 letnico mašniškega posvečenja. Vsi Slovenci so ga tedaj obiskali in se mu zahvalili za vse delo in trud.

V Evingu ima društvo sv. Barbare 49 članov. Vseh Slovencev živi v Evingu in okolici nad 500. Doma so iz najrazličnejših delov Slovenije in še danes ljubijo domovino, čeprav žive tu gori že 40 let. Prav lepo jih vodi predsednik Steiner, ki je doma iz Trbovelj; njegova žena pa je doma iz Cerknice. Naši ljudje so zelo priljubljeni in zlasti jim je naklonjen novi župnik in vikar g. Israel, ki se je že naučil nekaj slovenščine in že prepeva litanije v slovenskem jeziku.

Ko sem zapuščal Dortmund in hitel proti Hovelu, se mi je zdelo prav tako, kakor bi se bližal svojemu domu. Tu biva naš veliki dobrotnik in prijatelj vestfalskih Slovencev g. vikar Tensundern, ki si je pridobil že mnogo zaslug med našimi izseljenci. Na njegovem domu je lep košček Slovenije. To pričajo slike, ki se druga za drugo vrste po steni. Tu sva se spet sešla s prijateljem Jankom, ki je bil že v živahnem razgovoru z gospodom Tensundrem, ko sem stopil v sobo. Dolgo v noč smo se pogovarjali in obujali spomine; domovina je pozdravljala tujino.

Gladbeck je ena izmed največjih in najbolj znanih slovenskih kolonij. Imajo društvo sv. Barbare, ki šteje 160 moških članov, poleg tega pa je tudi Bratovščina sv. rožnega venca, ki ima 150 članic. Tu prav pridno gojijo našo pesem, kar priča močni pevski zbor, ki se lahko kosa z marsikaterim v domovini, če ga celo ne nadkriljuje. Tudi otroci prav pridno prepevajo, saj imajo celo svoj otroški zbor. Oba zbora prav pridno in uspešno vodi požrtvovalni g. Franc Dobranc.

Da je v Gladbecku danes tako živahno društveno, narodno in versko življenje, gre hvala v prvi vrsti našemu dobremu in agilnemu g. vikarju Tensundru, ki vodi to društvo že 24 let. Naši ljudje vedo, koliko časa in moči žrtvuje zanje, zato ga pa vsi

ljubijo in visoko cenijo. S takim zaupanjem in ljubeznijo se obračajo do njega, kakor do lastnega očeta.

Zelo so bili veseli tudi obiska iz domovine. Božjemu klicu so se za veliko noč odzvali v lepem številu. Ko sem jih videl v cerkvi, sem mislil, da imam pred seboj vernike iz moje bivše župnije, kajti prav toliko jih je bilo v cerkvi, kot v S. pri deseti sv. maši. Tri dni sem bil med njimi; občutil sem, da so ostali vsi pravi sinovi in hčerke slovenske matere in vsi ostali zvesti Bogu in da prav radi hodijo v cerkev in prejemajo sv. zakramente.

Prav tako, kot g. Tensundru, pa moramo biti hvaležni tudi predsedniku društva sv. Barbare g. Jožetu Dobrancu in voditeljici Roženvenske bratovščine gospej Gorše. Oba z veliko vneto in ljubeznijo delujeta med Slovenci. Vsa čast in slava obema.

Misli in spomini naših ljudi čisto romajo v domovino. Zelo so bili veseli in tudi meni je bilo toplo pri srcu, ko smo skupno na velikonočni ponedeljek zvečer poslušali ljubljansko radiopostajo, ki je pozdravljala naše rojake v tujini. Marsikateremu so se zasvetile solze v očeh, ko je daleč od domovine poslušal naše zvonove, ki tako lepo pojo, zlasti če jih posluša v tujini. Prav tako so nas razveselile pesmi trnovskega pevskega zbora. Močno so nas ganile tudi tople besede in pozdravi našega bana g. dr. Marka Natlačena. V imenu vseh Slovencev, ki smo ga poslušali, mu izrekam na tem mestu toplo zahvalo in hvaležnosti. Prosim ga pa tudi v imenu vseh Slovencev v Nemčiji, da bi posvečal našim izseljencem v Nemčiji, kakor tudi vsem ostalim v drugih državah, vso ljubezen in naklonjenost.

Krasno popoldne je bilo, ko sem se poslovil o ddragih mi rojakov v Gladbecku in odšel v Buer, kjer živi še precej Slovencev, samo raztreseni so zelo. V lepem številu so se odzvali vabilu, saj jih je prišlo k litanijam okoli 200. Prav lepo so peli. Pomagali so jim pa tudi sorojaki iz Gladbecka. V Bueru imajo Slovenci tudi društvo sv. Barbare, ki šteje 15 članov. Važnejšega društvenega življenja se udeležujejo v Gladbecku. V materialnem oziru še precej dobro živijo, čeprav so mnogi brez dela. Glede podpor imajo iste pravice kot Nemci. Mnogi žele oditi v domovino, pa se boje, da jim potem rente usahnejo, zato bodo primorani ostati v Nemčiji.

Ob Slomškovih dneih

Niso še prišla sem poročila, kako so Slomškovi dnevi potekli, toda ni dvoma, da bo to spet dogodek, ki bo ostal zapisan v slovenski zgodovini, da bodo ti dnevi pospešili željo naših src, da bomo Slomška kmalu čistili na oltarjih in da bomo v njem dobili zaščitnika naših pravic pred božjim prestolom.

V naših srcih je novo hrepenenje, Bog sam ga nam je vzbudil, iz naše vere je vzrastalo, da se že razlega po slovenskih cerkvah in naših domovih molitev: Vsemogočni Bog, ki si nam v svojem služabniku Antonu Martinu poslal tolikega učenika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveljaj ga, da bo pred vesoljno Cerkvijo prištet zveličanim!

V slovenskih župnijah se vrši podpisovanje prošenj, katere naj pričajo o tem našem hrepenenju, katere pa so obenem zagotovilo, da bomo vztrajno molili in delovali ter žrtvovali v ta namen.

In tako prihaja na škofijski ordinarijat v Maribor vedno več obvestil: Priporočil sem se Slomšku in prepričan sem da je bila moja molitev uslišana na njegovo priprošnjo. — Opravił sem devetdnevnicu za beatifikacijo Slomška v težki zadevi in uslišan sem bil. — Zdravnik je izjavil, da ni več pomoči, priporočili smo se Slomšku in ob uri, ko se je opravljala sv. maša, so bile uslišane naše molitve, nevarnost je minila. Prilagamo zdravnikovo izjavo.

— Sprejmite mo jskromen prispevek za popravilo Slomškove kapele. Verujem, da bo uslišana naša molitev in sprejeta naša žrtev. — Kakor svetopisemska vdova, ki je darovala vinar.

Ob 1050 letnici smrti sv. Metoda, ob spominu sv. Cirila v jubilejnem Ciril-Methodovem letu je zavela v naših dušah vera, da je vsemogočni Bog tudi v naši zemlji poklical svojega izvoljenca, ki je hodil pota sv. Cirila in Metoda in ki nam je bil vodnik, učenik in pastir.

Slovenci v tujini

Trboveljski slavčki.

V aprilu se je vršil v Pragi kongres za glazbeno vzgajo, kjer smo se tudi slovensci častno predstavili mednarodni javnosti. Nastop otroškega pevskega zbora iz Trbovelj, ki je v svetu zaslovel pod imenom "trbovljski slavčki", je očaral. Navdušanje je bilo nepopisno in je bilo dano glasno priznanje, da je bil za zbor slovenskih delavskih otrok najboljši od vseh, kolikor jih je nastopilo. In celo kljub temu, da so v drugih mladinskih zborih nastopali tudi starejši pevci.

Ob priliki tega obiska na česki zemlji, so pohiteli naši "slavčki" tudi v Budejevice. Pristrčen je bil sprejem, ob priliki koncerta pa ni bilo konca ploskanja in otroke so skoraj zasuli s svetjem. Ob slovesu pa so uganili, če ne pridete vi več k nam, priremo pa mi k vam.

Prekmurci so šli na Francosko

Vsako leto potujejo mnogi v tuje zemlje. V Nemčijo so vrata letos zaprli, češ da ne rabijo nobenih sezonskih delavcev. Tarko je bilo mogoče odpraviti le 2000 oseb, pa bi jih bilo desetkrat toliko, če bi bilo zaslužka.

Slovenci v Zagrebu.

Že pet let se zbirajo Slovenci na prijaznem gričku sv. Roka v sredi mesta skoraj. Z mnogimi žrtvami je to delo začel duh svetnik Janez Kalan. Z mnogimi nasprotovanji se je moralo to delo boriti, a z veseljem so se oklenili zagrebški Slovenci svojega duhovnika. Ko je g. Kalan uredil najtežje, je to delo prepustil drugim in so ga spridom nadaljevali in ga nadaljuje sedaj č. g. Gregorič Jože. Ob petletnici, na belo nedeljo je bil pravi triumf. Spet je stopil pred svoje vernike sivolasi in za slovenstvo in božjo čast tako zaslužni Janez Kalan, ki je z njemu lastno duhovitostjo vлил spet novega upanja in novega poguma Slovincem, ki naj letos le veliko pričakujejo od Slomška, čigar ime nosi katoliško prosvetno društvo zagr. Slovencev.

Domovina in izseljenci

V aprilu so dobili visoka odlikovanja nekateri duhovniki v domovini. Med njimi stolni prošt Nadrah in P. Kazimir Zakrajšek. G. prošt je se je za odlikovanje zahvalil v imenu ostalih duhovnikov. Posebej ne je rekel svojo zahvalo in prošnjo p. Kazi-

mir. Ker je za naše izseljenišтво povedal jako pomembne stvari, zato naj priobčimo najvažnejše.

“Spoštovani gospod ban! Ne želim se zahvaliti za to visoko odlikovanje v svojem imenu, temveč v imenu Rafaelove družbe,

katere plemenitemu delu, vem, j namenjeno to odlikovanje. Prosim vas, gospod ban, da izkažete svoje veliko naklonjenost tudi našim izseljencem, v katerih imenu se tudi zahvaljujem. Delo in skrb za našo kri v tujini, za naše izseljence, naj se vrši bolj širokopotezno in naj se popravijo vse napake, ki so se bile zagrešile v tem pogledu pod prejšnjim režimom. Vse prizadevanje Rafaelove družbe gre za tem, da se v Ljubljani ustanovi izseljeniški institut, ki naj prevzame, vso skrb za kulturne, narodne, verske in materialne potrebe naših izseljencev. Njim, ki se v tujem svetu pehajo za kruhom, je treba nujne pomoči, da ne propadejo in utonejo med tujimi narodi. Naši izseljenci so bili vedno navezani na svojo staro domovino, vse svoje prihranke so pošiljali svojcem domov. Vemo, da so v vseh poveljnih letih do 1. 1930, ko so nastopili težki časi, pošiljali ti izseljenci do dvajset milijonov dolarjev letno svojcem v domovino. In mnogokateri od njih se je tam zgarał ter obubožal in je prišel utrujen iskat zavetja v domovino. Pa mora doma še dalje hirati brez doma in brez podpore, mora propadati nraвно in duhovno. Za take ljudi je treba zgraditi izseljeniški dom. To je dolžnost države in jaz sem uverjen, da boste Vi, gospod ban, z vsemi svojimi močmi in z vsemi sredstvi, ki so na razpolago, podprli to zamisel in prizadevanja za njeno ostvaritev. Zato sprejemam to odlikovanje tudi kot oblubo, da nam boste nudili pri tem delu vso podporo. Hvala!"

Hrv. kat. društvo in "Dom".

Na Dock Sudu je močna hrvatska kolonija. Pred nedavnim so usmiljenke dosegle, da je bila blagoslovljena njihova hiša, ki so jo z velikim trdom in žrtvami in skrbjo gradile. S kakšnimi težavami se je bilo treba boriti, bi vedel čast, g P. Ruskovič.

Sedaj pa zvemo spet novo razveseljivo poročilo o gibanju hrv. kolonije v istem delu mesta. Resno so se lotili dela za svoj "dom". Kot se čuje, je kapital za nakup stavbišča že zagotovljen. Dva ugledna člana sta ponudila, da prispevata po 1000 pesov, 4 po 500 pesov in še drugi z manjšimi zneski. Tako bi zložili kakih 5000 pesov. To sicer se ni mnogo, a je izdatno seme, ki lahko rodi obilen sad. Zato je le pozdraviti to lepo misel.

Cerkveni vestnik

Na Paternalu je moj glas "glas vpijočega v puščavi" pač v veliko veselje sovražnikov božjih a prav tako na žalost dobrim ljudem. Pa se bo do nadaljnjega vseeno vršila služba božja. Upam, da se bomo že kaj bolj razmajali.

Prav vesel pojav pa je služba božja na Avellanedi. Z velikim veseljem so se tamkajšnji Slovenci oprijeli ponudene prilike in bo tako sedaj tudi tam nekaj božjega za naše ljudi.

Vsako drugo nedeljo v mesecu bo maša. Prihodnjič 12 jul. Vsakč četrto pa blagoslov.

Kapela službe božje je na Manuel Estevez. Iz B. Mitre zaviješ (dve kvadri od mostu) na Chacabuco. Greš 5 kvader in zaviješ eno kvadro na levo. Poišči št. 620.

Vozila, ki Te pripeljejo na Puente Barracas: Tramv. 3, 17, 18, 21, 61, 74. Omnibusi: 1, 3, 7, 16, 34, 59, 65 in 65.

V kapeli na Paternalu, na Av. Del Campo 1653 se tako vrši služba božja vse nedelje, razen maše na drugo nedeljo in večermic na četrto nedeljo v mesecu.

Upam, da boste tudi Slovenci v Villa Devoto pokazali dovolj razumevanja in ljubezni do božje stvari, da se bo tudi dolí upeljala podobno služba božja.

Mi smo pa tudi napravili vsaj mal spomin Slomšku. 28. jun je bila nedelja posvečena njegovemu spominu. Razvili smo naše zastave in ob istem času proslavili kar troje svečanosti: Slomška, blagoslovitev nove kapele na Avellanedi in še Vidovega dne. Posebno slovesno smo proslavili ta dan na Avellanedi, kjer je prav ta dan prvič nastopil tamkajšnji zbor in za konec še zapel Slomškovo: glejte že soince zahaja. Za spomin smo se seveda tudi fotografirali.

Čas velikonočne spovedi je potekel. Pa je le potrebno, da vas opozorim, da ne pozabite na ta zakrament. Prilika za spoved je vsak dan med pol in 8 in pol 9 uro dop, vsako soboto zvečer in nedeljo ter praznik do 9 ure dop v cerkvi sv. Antona (Caseros 2780, poleg parka Patricios), v spovednici, ki je najbližje prižnice. Tudi pred slov službo božjo je vedno prilika, da opraviš spoved.

Krščen je bil v c. sv. Antona Gabrijel Stanko Jurij Poščič
(iz Saavedre).

Poročili so se:

Roza Gabrovec in Stanko Fon, priči: Anton Uršič in Olga
Gabrovec v c. sv. Antona.

Kristina Perc in Anton Makovec,
priči: Zlobec Marija in Samec Fran, v c. Sv. Družine.

Jeram Justina in Podlogar Anton
priče Ciril Špik in Ivan Šneler
v c. Vseh svetnikov na Čakariti.

HLADNIK JANEZ,
Caseros 2780 — Telef. 61 - 4221

Najbolj gotovo me dobiš med pol 9 in 9 uro dop od 1. pol 2 pop, in po
9 uri zvečer. Kličeš pa lahko tudi drugi čas. Le od pol 6 do pol 9 ure
dop. me gotovo ne prikličeš. Ob nedeljah sem doma med 1 in 2 uro pop.
in pozno zvečer.

Kdor bi imel kak popravek osebno sem doma v torek in četrtek cel dan
in v soboto dopoldne.

Antonio MARINO

Martillero Público

Javne prodaje — Komisije — Hipoteke — Zamenjave — Kupoprodaje
hiš in zemljišč — Uprava posestev — Zapuščine — Pravne zadeve
GLAVNA PISARNA: Av. San Martín 6102 - 36 — U. T. 50, Dev. 0971
PODRUŽNICA: Av. R. S. Peña 524, V. Progreso, Tel. S. Martín 0039

ZASTOPNIK: Lacroze 24 (José Ingenieros)

PIŠITE PO PONUDBE IN CENIKE!

Listnica uredništva in uprave

V Slov. tedniku neki "jekleni" trdi, da našega lista nobeden ne mara. Po, kot rjegova lastna beseda govori se celo on sam zanima zanj. Med tistimi, ki so naročnino že plačali, pa zastonj iščem imena "Jekleni". Prav bi bilo, da naročnino tudi on poravna, da ga bom mogel smatrati za poštenega človeka. Vsekako pa prosim vse, ki list prejema, da čimpreje poravnate naročnino in skušate še kaj novih naročnikov pridobiti. Pošljite naslove, da pošljemo list na ogled.

Ne trdim, da je naš list najboljši na svetu, lahko bi pa navedel marsikatero dobljeno pismo, ki ve listu lepo hvalo. Iz lepega števila plačanih naročnin sklepam, da list ni tako nevroden, kot ga sodi nekdo, ki se svoje lastne sodbe sramuje, ker svojega pravega imena ne pove.

Nadalje mi očita, "da brez kontrole pišem, kar se mi ljubi". Tudi on je brez kontrole napisal, kar se mu je ljubilo. Samo svojega imena ni upal spodaj zapisati...

Upam, da bo nasprotovanje tistih, katerim je dobra stvar na poti imela pri vseh uvidenih Slovencih ta uspeh, da boste moje delo še bolj podprli.

Naš sotrudnik Dalibor Kraševce se je pred dvema meseci nevarno ranil na roki, pa bo kmalu spet prijel za pero. G. Podlogarju naj tudi na tem mestu častitam, kakor tudi njegovi nevesti Justini Jeram, katere ime tudi najdem med listovimi sotrudniki. Naj bi bila njuna zakonska zveza srečna.

Naročnino lahko poravnate ob priliki službe božje pri meni osebno. Ali pošljete v pismu na moj naslov.

Naročnino pobira tudi g. Blaznik g. Lakner (Banco Germanico), g. Škrbec (Holandes), Žlebič, Utroša in Balažič na Avellanedi.

Naročnina do konca leta znaša 1 peso. Nekatere prejšnje številke se še dobe.

Za tiskovni sklad so prispevali nadalje: po 4 p.: Trcfalt, Fatur, Šemole. Po 2 p.: Možetič, Godnič, Žigon. 1 p.: Roje, Pivk, Brožič, Ivanič, Utroša, Žlebič, Malnar, Ivanič. Moze, Colja. Po 0.50: Terpljav, Lajnsček, Oslaj, Žido, Faganel, Semca, Kovač, Knez, Neimenovani 3p., razni drugi prispevki 2 pesov. Suban 10 p. Koren 2 dol.

Prisnevajte za tiskovni sklad.

Slovenska Kulturna Kronika v Buenos Aires

Kljub temu, da eden drugemu vedno napovedjujejo skorajšnji konec najbolj bojeviti, vendarle še vsa društva delujejo in priznati je treba da celo živahno delujejo.

Društvo **Tabor** se je predstavilo že z dvema prireditvama, ki ju je dal v obsežnih dvorana.

Dne 4. maja so uprizorili: Sluga dveh gospodov.

Na programu je bilo tudi nekaj pevskih tečk.

14. junija s uprizorili Cigane od Milčinskega.

Slov. prosvetno društvo je priredilo za siršo publiko 19. aprila Prisego o pol noči. Med odmori je bilo petje in godba.

7. jun so uprizorili burko: Kdo je blazen. In sicer v svojih društvenih prostorih.

Slov. Gospod. Podporno Društvo v Villa Devoto je 24. maja proslavilo obletnico svoje ustanovitve. Proslavili se to prvo obletnico svoje ustanovitve. V društveni novi zgradbi pod lastno lastno streho s prireditvijo Bevkovega Ivaneta. Otroci so nostopili z igrico Sestrin varuh. Tudi pevskih točk je bilo precej.

Ljudski oder je pa tudi imel svojo prireditev isti dan 24. maja so uprizorili Vombergarjevo Vodo. Prireditev je bila namenjena širšemu občinstvu.

Polega navedenih predstav pa imajo vsa imenovana društva tudi še posebne zabave in sestanke za članstvo.

Prizadevanja za skupno slovensko šolo, doslej niso pripeljala do nikakega uspeha. Tako je vsako društvo navezano samo nase. Slovenske šole pa le nikjer še ni.

Zadnji čas so se prizadevali za skupno prireditev velikega obsega v prid fašističnih žrtev.

Pa kaže, da tudi to ne bo pripeljalo do česa konkretnega. Tako ostaja slovensko kulturno delovanje še vedno razcepljeno. Pa to, da je več društev, gotovo ni škodljivo. Škodljivo je le nepotrebno nasprotovanje. Dobro tekmovanje vodi pa lahko do prav lepih uspehov.

Slov. Prosv. Društvo si je zastavilo načrt, da si zgradi lasten dom. Doslej je podpisalo delnice po 100 pesov že 30 oseb.

Plačajte naročnino. Do konca leta znaša 1 peso.

NI K A R N E P O Z A B I

DENAR POŠLJEŠ DOMOV

hitro in z najmanjšim stroškom!

VLOŽIŠ GA V NAJBOLJŠO HRANILNICO

kjer je varen in Ti daje dobre obresti!

NAJCENEJE KUPIŠ LADIJSKE PREVOZNE KARTE

za najboljše in najhitrejše ladije katerekoli družbe
po resnično niskih cenah!

VSE TO NUDI EDINO

priznani prijatelj Slovencev v Argentini

SLOVENSKI ODDELEK

Banco Holandes Unido

CANGALLO 360

dokler ne dogradimo lastne hiše na 25. de Mayo in B. Mitre

Vaša lastna korist zahteva da se posvetujete z nami
osebno ali pismeno, na kar vam bomo radevolje
tako odgovorili.

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporoča se: Sebastian Mozetič

Buenos Aires

Osorio 5025 (La Paternal)

DUHOVNO ŽIVLJENJE^v

izhaja mesečno

Naročnino do konca leta samo 1 peso.

Uprava in uredništvo:

CASEROS 2780,

U. T. 61 - 4221

Capital